

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 167.

Sjette Sessions anden Samling.

56de Møde.

Onsdagen den 14de Marts.

(Forts.)

Ordføreren (fortsat): Der er af en året Rigsdagsmand forlangt en Deling i Afstemningen, idet han ønsker den sidste Sætning affømt for sig selv. Heri ligger en Tilfjendegivelse af, hvad ogsaa 2 ærede Medlemmer af Udvalget have antydet, at de ønske, at Forligsmægling ogsaa skal finde Sted i Contra og Continuations søgemaal. Det er min Overbeviisning, at, naar Parterne engang ere i Proces, saa komme de ikke til Forlig derved, at de igjen møde for Forligsmægleren. Skal der stiftes Forlig imellem dem, saa skeer det kun ved Hjælp af deres Sagsførere, og komme de saa til Enighed, kan Forliget jo ligesaa godt sluttes ved vedkommende Ret som ved Forligelsescommissionen. En saadan Afslutning af Forlig ved Retten medfører aldeles ingen Omkostninger. Efter min Mening vil det altsaa kun være et Middel, som man giver vedkommende Parter ihænde til yderligere at forhale Sagen ved at paalægge dem ogsaa i deslige Sager at henvende sig til Forligelsescommissionen, hvis de enten ville fortsætte deres Søgemaal, eller de ville møde det mod dem anlagte Søgemaal med et nyt.

L. C. Larsen: Saaledes som den ærede Ordfører antydede, forholder det sig ganske rigtigt, at jeg fuldkommen deler Anskuelse med Udvalget i Henseende til det Forslag, der her er gjort i § 8 til at indskrænke de mange Formalitetsspørgsmaal og Formalitetsstrætter, der

reise sig af Forligslovgivningen, og det Endringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille, gaaer i den samme Retning. Jeg skal for at motivere dette mit Forslag, tillade mig i Korthed at omtale, hvorledes det gaaer til i Praxis, vistnok ikke altid, men dog meget ofte. Med Hensyn til det Spørgsmaal, som her er paa Bane, skal jeg forudskikke den Bemærkning; at det ikke staaer til Parternes Naadighed at undgaae Forligelsescommissionerne, eller at vedtage, at en Sag maa nyde Fremme, naar Forligslovgivningen er tilfjedefat; men det er Domstolenes Pligt at paasee, at den er overholdt, og derfor ville de afvise Sagen eller kjende den uøsterrettelig, naar der er Mangler ved Forligsklagen eller Forligsprøven, om ogsaa Parterne ikke gjøre opmærksom derpaa. Men denne Omstændighed foranlediger igjen, at Parterne, om de ogsaa ellers kunde være tilbøjelige til at oversee saadanne Mangler, dog ere interesserede i selv at fremkalde Spørgsmaal derom og faae dem afgjorte. Altsaa, naar en Sag begynder, og den Indstævnte troer, at der kan være Noget at indvende imod Forligsklagen, hvilket meget ofte er Tilfældet, saa begynder han en særskilt Formalitetsprocedure og forlanger Spørgsmaalet, om Sagen skal afvises, afgjort ved en Kjendelse, inden han indlader sig paa Sagen selv. Detom kan der nu procederes i nogen Tid, og der falder da en Kjendelse, og i det Tilfælde, at Sagen ikke er bleven afviiist, saa gaaer man videre og procederer Realiteten. Naar der nu falder Dom i Sagen, og Indstævnte er misfornøiet med denne, saa indanker han den for Overretten. Der begynder atter den samme Historie forfra igjen. Den, der nu er bleven Appellant, reiser et Spørgsmaal